

יצחק לאור

דהייה

המקומות שאֶהבנו בהם מתגמדים ליד
המקום שאני כותב את השיר הזה (או
המקום שאֶת קוראת אותו), הוהים ליד
המקומות בהם כָּבַר לֹא נֶאֱהָב. נִמְהָרְנוּ

וכִשְׁתִּצֵּאִי לְבַד מִן הַמְסָתוֹר שְׁלֶךְ, יִכּוּ
עֵינַי סְנוּרִים. אִזְ תִּכְפִּי, תִּשְׁאַגִּי מִכָּאֵב
תִּשְׁרֹטִי אֲדָמָה, תִּמְצִצִי אֶת עוֹרָה בְּמִקְוֹמוֹת
שֶׁיִּכְלָתִי לְשֵׁרוֹט. נִזְהָרְנוּ

כִּי אֶהְבְּנוּ כְּמוֹ תִּלְמִידֵי נְגִינָה, שׁוֹב וְשׁוֹב
הִתְחַלְנוּ מִן הַתְּבוּת בֶּן שְׁגִינֹו, מִקְּשִׁיבִים
יוֹתֵר מִדֵּי זֶה לְזוֹ, וְכָל אֶחָד לְעִצְמוֹ, וְגַם
לְהֶפֶךְ. כְּלִים לֹא שִׁבְרְנוּ.

כְּמוֹ תְּפוּחֵי אֲדָמָה בְּמִרְתֵּף בֵּית רִיק נִרְקָבָה
אֶהְבְּתֵנוּ, הִסְרִיחָה כְּמוֹ הַלֵּא־מוֹדֵעַ, רַחֲשָׁה
כְּמוֹ בֵּית־כְּנֶסֶת, הִתְנַחְמָה בְּמִטּוֹת אַחֲרוֹת
וְעוֹטֵי מַסְכוֹת שֶׁקָּרְנוּ

חַיִּי הַקְּלֵפָה אֶבְדּוּ אֶת הַרְקָמוֹת הַכִּי
לְחוֹת, לֹא לְמִדְנוּ אִידֵי לְשִׁמּוֹר אוֹתָנוּ
בְּזַבְּזוֹנוּ מָה בְּזַבְּזוֹנוּ זֶה אֲנִי בְּזַבְּזוֹתִי אֶת
חַיִּי עַד שְׁבָאת וְהִלְכֵת וְסִגְרֵת וּפְתַחַת
וְאַחַר כֵּךְ נִתְתִּי לֹא נִתְתִּי כִּן נִתְתִּי
לֶךְ לְלֶכֶת

שיר המעלות

אין דמות לזמן, ורגעים נוקפים, גם אם
 חוזה אדם יכול להכילם, אינם שעון הולם
 בצפיה לבוא אשה, לחדירת עיניה, בושרות
 מתוך הסוף. הפערה איננה זמן, אלא עדות
 ליש, שלא היה ולא יהיה, טפטוף כאב, כמו
 חלב נר, הזמן רחב מפל הטפטופים, וגם הדם
 אז יגמר, ישכח, לא רק הנר, להבתו, כויתו
 מחצבתו, הזמן יבלע הכל, חרש לקולות, עור
 לפרטטים, גדול מן הכלל, מפל כלל, ובחלוף
 מיליון רגעים נותר, נפנע לחספוס העתון
 ללשונו, טוח חייו, ללעיסה נפנע, לגמגום
 לפטפוט, לזרע, לחול הבורגני, חנו, יינו, מזונו
 יריו הסינתטיות (כמה רבות משחו זוג אשכים
 ואיבר בשרי זמני), הה, חול בורגני, נפנע
 לזמנו, לשעונו, האור המסגור חור, דועה.
 שיר המעלות למנות שקוף ועור